

ת"פ 63144/03/15 - מדינת ישראל נגד זנט ביטון, דנית ביטון

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 63144-03-15 מדינת ישראל נ' ביטון ואח'

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. זנט ביטון

2. דנית ביטון

הנאשמים

גזר דין - נאשמת 1

1. הנאשמת הורשעה, עפ"י הודאתה ובמסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי כתב האישום המתוקן (בשנית, מיום 06.09.17), ביום 16.4.14 בשעה 10:00 לערך, הגיעה המתלוננת - גב' רחל ברוך, עו"ס במועצה האזורית יואב, יחד עם גב' מיכל אפרת בסל וגב' טל חצרוני, עובדות סוציאליות באגף הרווחה בקרית מלאכי, לתינוקיה בבית החולים כשהן מלוות במאבטח בית החולים, על מנת לקיים שיחה עם נאשמת 2 באשר לצו חירום זמני.

3. במהלך השיחה הוסברה לנאשמת 2 מטרת הצו, בתגובה איימה הנאשמת 2 כי אם ייקחו לה את תינוקה, תתאבד ואף איימה על המתלוננת שיפגעו בה ובילדיה. מיד לאחר מכן, יצאה נאשמת 2 ובעקבותיה יצאה גם נאשמת 1.

4. סמוך לשעה 12:00 לאחר התייעצות טלפונית עם פקידת סעד מחוזית, אישרה האחרונה את הוצאת הצו ומסירתו לנאשמת 2. מיד לאחר מכן, נערכה שיחה נוספת בנוכחות המוזכרים בסעיף 2 ובה נמסר לנאשמת 2 הצו.

5. נאשמת 2 אחזה בצו, קרעה אותו והתקרבה אל המתלוננת ואף איימה עליה וגידפה.

6. מיד לאחר מכן, התקרבה נאשמת 1 אל עבר המתלוננת ואמרה לאחרונה "אל תשכחי שיש לי את הטלפון שלך, אני אגיע לך, אני אפגע בך".

7. בתחילה, כפרה הנאשמת 1 בתחילה במיוחס לה בכתב האישום, אך בהמשך הגיעו להסדר טיעון והנאשמת

חזרה מכפירתה, הודתה בכתב האישום והורשעה.

8. תיקה של הנאשמת 2 צורף לתיק אחר המתנהל בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (ת"פ 45410-09-15), לאחר שהודתה במיוחס לה.

תסקירי שירות המבחן

9. לנאשמת נערכו 4 תסקירים במועדים שונים (9.1.18, 13.3.18, 08.4.18, 04.6.18).
10. מן התסקירים עולה, כי הנאשמת בת 45 שנים, גרושה, אם ל - 5 ילדים בין הגילאים 15-24 שנים וסבתא לנכדים. הנאשמת מתגוררת עם בן זוגה ושני ילדיה הגדולים באשקלון. ממסמכים רפואיים שהציגה הנאשמת, עולה כי סובלת מבעיות בריאותיות שונות. עובדת באופן חלקי בניקיון בתים.
11. עפ"י התסקירים, לנאשמת רקע אישי מורכב. מגיל צעיר מאוד הנאשמת חוותה חוויות קשות בעלות אופי אלים, אשר היו כרוכות בכאב עצום וחוסר בהכלה ותמיכה להן הזדקקה כילדה. להערכת שירות המבחן, חוויות אלו לא עובדו ושירותי המבחן מעריכים כי הנאשמת התקשתה במהלך חייה לגבש זהות עצמאית ומתפקדת. עוד העריכו, כי הנאשמת חיה במהלך רוב חייה בתנאים של עזובה רגשית, פגיעות, תלישות והיעדר מערכות תמיכה וכי מגיל צעיר, החלה התנהלות שולית.
12. עוד התרשם שירות המבחן, כי לנאשמת ישנו קושי בוויסות דחפים במצבים בהם חשה חסרת אונים ומתוסכלת. נראה כי הדבר משפיע על יכולותיה לנהל מערכות יחסים תומכות ומיטיבות במהלך חיה כשהתרשמו מקושי בתפיסתה את עצמה כישות מובחנת ונפרדת מהאחר. שירות המבחן העריך כי ללא תהליך טיפולי מעמיק שיכלול עיבוד חוויות רגשיות קשות מעברה, קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד.
13. שירות המבחן סבר, כי על מנת לבחון אופציה של הארכת המאסר המותנה בר הפעלה שהוטל על הנאשמת, יש לבחון יכולתה להירתמות להליך טיפולי שיכול לתת מענה לרמת הסיכון. על כן, ניסו לגייס את הנאשמת להליך טיפולי, אך הנאשמת התקשתה להירתם להליך של טיפול.
14. לאור זאת, לא מצא שירות המבחן לבוא בהמלצתה טיפולית בעניינה של הנאשמת, או בכל המלצה להארכת המאסר המותנה.
15. מאז ניתן התסקיר האחרון בעניינה של הנאשמת, נדחה מועד הטיעונים לעונש, מעת לעת, בשל נסיבות רפואיות של הנאשמת, עד שהתקיים הדיון לפניי היום.

הסדר טיעון שהוצג וטיעוני הצדדים לעונש:

16. הצדדים הציגו לפניי היום הסדר טיעון לעונש, אשר למעשה חוזר למתווה אותו הציגו במועד הרשעת הנאשמת עפ"י הודאתה. הצדדים עתרו כי אורה על הארכת המאסר המותנה שנגזר על הנאשמת בתיק ת"פ 17207-03-13, וכי אשית עליה קנס בסך של 500 ₪, פיצוי למתלוננת בסך של 1,000 ₪ וכן חתימה על התחייבות כספית.

17. ב"כ המאשימה, ציינה בטיעוניה לעונש, מחד עברה הפלילי של הנאשמת, הכולל שתי הרשעות, האחרונה מיום 07.04.13, בעבירה זהה ובנסיבות דומות. מאידך, ציינה את הודאתה, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהן עולות מן התסקירים ואת העובדה שעסקין באירוע ישן. ב"כ המאשימה הבהירה, כי אינה עותרת להפעלת ההתחייבות הכספית מן ההליך הקודם, שכן הנאשמת לא חתמה עליה.

18. ב"כ הנאשמת עתר, כי בית המשפט יכבד את ההסדר, יתחשב בנסיבות ביצוע העבירה שהינן נסיבות חריגות, בהודאתה של הנאשמת, במצבה הרפואי ובנסיבותיה האישיות, וכן בעובדה שמדובר באירוע שאירע לפני כ- 5 שנים ומאז לא נפתחו כנגד הנאשמת תיקים נוספים.

דין- קביעת מתחם העונש ההולם

19. כידוע, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מהו מתחם העונש ההולם בעבירה בה הורשע הנאשם ולאחר מכן לקבוע מהו העונש ההולם את נסיבותיו של הנאשם שלפניו.

20. הואיל והצדדים עתרו לכיבוד הסדר טיעון "סגור", לא ארחיב בניתוח מתחם העונש ההולם.

21. אציין בקצרה, כי הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירה, הינו פגיעה בשלוות נפשו של אדם וכן פגיעה בחופש פעולתו של עובד ציבור בקבלת החלטות.

22. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה ברף בינוני הנאשמת איימה איום קונקרטי לפיו תפגע במתלוננת שהינה עובדת ציבור ומכאן חומרת הפגיעה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהדברים נאמרו בשעת מצוקה של הנאשמת כאשר באותה עת בתה (להלן: "**הנאשמת 2**") ילדה תינוק והמדינה ביקשה להוציאו מידיה בצו חירום.

23. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסרים על תנאי, דרך עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכלה במאסרים בפועל ממש לתקופות קצרות יחסית (ר' למשל: רע"פ 3364/14 **מנצור נ' מדינת ישראל** (9.6.14), רע"פ 8062/13 **מרזק נ' מדינת ישראל** (10.4.14), רע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.9.12), ע"פ (מח' ב"ש) 38759-05-14 **זגורי נ'**

מדינת ישראל (21.1.15), עפ"ג (מח' ב"ש) 16642-09-14, יצחק נ' מדינת ישראל (12.11.14)).

24. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לכך שהנאשמת ביצעה את העבירה מתוך תסכול ומצוקה מהמצב החריג הייתה באותה העת ומנסיבות המקרה המיוחדות. מאידך, יש ליתן את הדעת לעובדה שהמתלוננת הינה עובדת ציבור, אשר ביקשה להפעיל סמכותה עפ"י חוק, ויש ליתן עונש שירתיע את הנאשמת ושכמותה מלנסות ולהלך אימים על עובדי ציבור בפרט בנסיבות שהינן מטבען טעונות ומורכבות, ולחסות עליהם את הגנת בית המשפט בעת ביצוע תפקידם.

25. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, שקלתי את גילה של הנאשמת ואת **נסיבותיה האישיות והרפואיות**, כפי שהן עולות בהרחבה מן התסקירים וכן ממסמכים רפואיים שהוגשו לעיוני במסגרת ההליך. שקלתי, את **נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה וחזרתה למוטב או מאמציה לעשות כך**, הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון ונטלה אחריות למעשיה ובכך חסכה זמן שיפוטי יקר. מאז ביצוע העבירה, לפני חמש שנים, לא הייתה לנאשמת הסתבכות נוספת עם החוק. שקלתי את **עברה הפלילי של הנאשמת**, אשר מהווה נסיבה לחומרה.

26. לאור כל השיקולים המפורטים לעיל, מצאתי את הסדר הטיעון כראוי וסביר והחלטתי לאמצו.

27. סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונש כדלקמן:

א. הארכת המאסר המותנה, אשר נגזר על הנאשמת בת"פ 17207-03-13, וזאת למשך שנתיים נוספות מהיום.

ב. פיצוי למתלוננת (ע.ת. 1), בסך של 1,000 ₪ שישולם בשני תשלומים שווים ורצופים, האחד עד ליום 15.06.19 והשני עד ליום 15.07.19.

ג. קנס בסך של 500 ₪, שישולם עד ליום 15.08.19.

ד. התחייבות כספית, ע"ס של 5,000 ₪, שלא תעבור הנאשמת את העבירה בה הורשע למשך שנתיים מהיום. לא תחתום הנאשמת על התחייבות כאמור, בתוך 7 ימים, תיאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ט, 05 מאי 2019, בהעדר הצדדים.